

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové věci **žalobce V.P., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Václavem Voříškem, advokátem**, se sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8, proti **žalovanému Městskému úřadu Hlinsko**, se sídlem Poděbradovo náměstí 1, 539 23 Hlinsko, o **žalobě na ochranu před nezákonným zásahem**,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Hlinsko ze dne 4. 6. 2014, č. j. Hl-10615/2014/ODP, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Pardubické kraje ze dne 3. 9. 2014, č. j. KrÚ 56359/2014/ODSH/12, byla žalobci za přestupek v provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1.500,-- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-- Kč. Uložené povinnosti měl žalobce splnit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 4. 6. 2014, č. j. Hl-10615/2014/ODP (které nabylo moci práva dne 19. 9. 2014). Žalobce však uloženou povinnost ve stanovené lhůtě dobrovolně nesplnil.

Žalovaný proto písemně vyzval žalobce k zaplacení dlužné částky (výzva ze dne 8. 6. 2015). Současně žalobce upozornil na to, že pokud povinnost uloženou mu vykonatelným správním rozhodnutím dobrovolně nesplní ani v dodatečné lhůtě (do 8. 7. 2015), přistoupí žalovaný k vymáhání uložené povinnosti „soudní cestou v exekučním řízení“. Žalovaný též žalobce poučil o tom, že dluh je možno uhradit i ve splátkách. Výzva byla doručena žalobci do vlastních rukou dne 10. 6. 2015. Žalobce ignoroval i tuto výzvu k plnění.

Žalovaný proto návrhem ze dne 29. 9. 2016 požádal exekuční soud, aby provedením exekuce pověřil soudního exekutora. Okresní soud ve Žďáru nad Sázavou pověřil provedením exekuce T. V., soudního exekutora, 9. K. 215, M.

Soudní exekutor vyrozuměl žalobce o zahájení exekuce a současně jej vyzval k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti. Ve výzvě k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti soudní exekutor uvedl, že pokud žalobce dobrovolně splní vymáhanou povinnost (nárok žalovaného dle exekučního titulu 2.500,-- Kč, 242,-- Kč náklady oprávněného, které vynaložil na sepsání návrhu dle § 89a odst. 2 zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů, dále též „exekuční řád“), bude žalobce hradit pouze náklady exekutora ve snížené výši, tj. ve výši 3.932, 50 Kč (odměna soudního exekutora ve výši 1.500,-- Kč, paušální náhrada hotových výdajů soudního exekutora 1.750,-- Kč, DPH ve výši 682, 50 Kč). Vyrozumění o zahájení exekuce a výzva k dobrovolnému splnění vymáhané povinnosti byla společně s exekučním příkazem doručena žalobci do vlastních rukou dne 29. 12. 2016. Téhož dne byla žalobcem uhrazena dlužná částka a byly též uhrazeny náklady oprávněného v exekučním řízení (242,-- Kč) a náklady soudního exekutora ve snížené výši (3.932, 50 Kč). Soudní exekutor proto dne 4. 1. 2017 vydal příkaz k úhradě nákladů exekuce a následně exekuci ukončil (oznámení o ukončení exekuce ze dne 3. 2. 2017, č. j. 195EX 2687/16-16).

Žalobce se domnívá, že žalovaný tím, že vymáhal žalobcův dluh prostřednictvím soudního exekutora, porušil § 175 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), neboť výše nákladů spojených s vymáháním, které žalobce musel uhradit, je ve zjevném nepoměru k výši dluhu (nedoplatku) žalobce. Svou argumentaci podpořil žalobce odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014 – 47. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, jímž určí, že rozhodnutí žalovaného vymáhat nezaplacenou pokutu a náklady přestupkového řízení prostřednictvím soudního exekutora bylo nezákonné.

Žalovaný vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a navrhl, aby byla zamítnuta.

Soud o žalobě uvažil následovně:

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále též „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65 (publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že „ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ (Šestá podmínka byla v důsledku novelizace soudního řádu správního provedené s účinností od 1. 1. 2012 vypuštěna.)

Žalovaný byl v řízení o výkonu rozhodnutí ze dne 4. 6. 2014, č. j. HI-10615/2014/ODP, exekučním správním orgánem ve smyslu § 106 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpis (dále též „správní řád“), neboť vydal vykonávané rozhodnutí v prvním stupni (§ 105 odst. 1 písm. a/ správního řádu). Podle § 106 odst. 2 správního řádu měl žalovaný na výběr, zda exekuci provede sám, nebo zda o její provedení požádá obecného správce daně, kterým je místně příslušný celní úřad (§ 8 odst. 2 písm. a/ zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Ve smyslu § 106 odst. 3 správního řádu se v obou případech exekuce na peněžitá plnění řídí daňovým řádem.

Výkon rozhodnutí probíhá v rámci tzv. dělené správy (§ 161 daňového řádu). Provádí-li správní orgán výkon rozhodnutí sám (tzv. procesní dělená správa), tzn., nepožádá-li by o výkon místně příslušný celní úřad, je v tomto rozsahu správcem daně (§ 161 odst. 2 daňového řádu). Podle § 175 odst. 1 daňového řádu správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014 – 47, možnost volby mezi těmito dvěma způsoby je limitovaná § 175 odst. 2 daňového řádu, podle kterého správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku. Jedná se o speciální ustanovení vůči § 105 odst. 2 správního řádu. Zde uvedená možnost volby způsobu provedení exekuce se tak plně uplatní jen při exekuci na nepeněžitá plnění. Při exekuci na peněžitá plnění je volbu mezi vymáháním podle daňového řádu a prostřednictvím soudního exekutora vždy třeba poměřit z hlediska § 175 odst. 2 daňového řádu (uvedené vyplývá i z důvodové zprávy k § 175 daňového řádu).

Přestože volba způsobu vymáhání není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., povinnost zvolit způsob co nejméně zatěžující povinný subjekt není pouhou proklamací bez normativního obsahu. Pokud správní orgán poruší svou povinnost a pověří vymáháním soudního exekutora, přestože náklady spojené s tímto způsobem vymáhání budou ve zjevném nepoměru k výši dlužné částky, dopustí se nezákonného zásahu, proti kterému je přípustná ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s.

Zda je výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku, je třeba posuzovat v každém konkrétním případě. V projednávané věci žalovaný vymáhal po žalobci částku ve výši 2.500,-- Kč (pokuta ve výši 1.500,-- Kč a náklady správního řízení ve výši 1.000,-- Kč). Odměna

soudního exekutora v tomto případě činila 1.500,-- Kč (§ 11 odst. 1 písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravedlnosti 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů, dále též „exekuční tarif“). Paušální náhrada hotových výdajů soudního exekutora činila 1.750,-- Kč (§ 13 odst. 3 exekučního tarifu). Daň z přidané hodnoty činila 682, 50 Kč. Celkové náklady spojené s vymáháním nedoplatku (dluhu) žalobce prostřednictvím soudního exekutora tedy představovaly částku 3.932, 50 Kč, resp. 4.174, 50 Kč (při zohlednění nákladů žalovaného ve výši 242,-- Kč), tj. cca jedenapůlnásobek (166, 98 %) vymáhaného nedoplatku (tím se tato věc odlišuje od věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 As 143/2014, neboť ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 143/2017 náklady spojené s vymáháním prostřednictvím soudního exekutora představovaly více než trojnásobek dlužné částky). Výše nákladů spojených s vymáháním, které musel žalobce uhradit, tedy dle názoru soudu v této věci nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku, a proto nedošlo k porušení § 175 odst. 2 daňového řádu. Byl to naopak žalobce, kdo jednal protiprávně, když dobrovolně a včas (ve stanovené lhůtě) nesplnil povinnost uloženou mu pravomocným správním rozhodnutím, ačkoliv dle exekučního spisu prostředky k úhradě nedoplatku ve výši 2.500,-- Kč na bankovním účtu prokazatelně měl.

Lze tedy uzavřít, že postup žalovaného nebyl nezákonný a žaloba není důvodná. Soud ji proto zamítl (§ 87 odst. 3 s. ř. s.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. května 2017

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová